

Wewillivestorm

Benjamin: De voorstelling was een poging om tegengewicht te bieden aan hoe ik de wereld op dat moment ervoer. De reclame die op je afkomt, het aanzetten tot steeds meer en meer, nieuw en nieuwer. Ik wou geen afwijzend gebaar aanreiken, maar net in zachtheid, verstillend en verfijning gaan. Bijna alsof je zou zeggen 'kom binnen' en 'hier kan het even stil zijn'. In *Wewillivestorm* ligt voor mij de poging tot het genereuze gebaar vooral in hoe het te formuleren. Het ligt vooral in de betrachting het zo stil en zacht en fijn mogelijk aan te bieden. Het is een uitnodiging: kom, zie en kijk.

Anne: Ik vind het mooi hoe er telkens een andere soort ruimte en een andere verhouding ontstaan tussen jou en objecten in de verschillende voorstellingen.

Geert: In *313* is er een grotere verspilling in het gebaar. Hier is er een grotere precisie, het is eerder een soort ritueel dat zijn verloop kent.

Benjamin: In die precisie zit ook een toewijding. Het ding een ding laten zijn, als een soort eerherstel: het brood is het brood is het brood en geen ding dat we geacht worden te kopen omdat het in een zak zit waarop de *Spice Girls* gedrukt staan. Het is een gebaar naar het ding toe.

Geert: Het is het ding zelf dat een wereld creëert en een verbeelding doet ontstaan.

Benjamin: Generositeit voelt voor mij aan als het laatste dat je kan doen als verzet. Het is verzet, maar niet binnen een dialectische verhouding zoals wij die kennen. Het is niet direct ergens tegen gericht of het is geen institutionele kritiek of ideologische propaganda. Het voelt aan als een menselijk gebaar dat juist omdat het zich niet concreet ergens **TEGEN** positioneert, net ongrijpbaarder is. Er is ook een mogelijke politieke consequentie. Het geven is een subversieve daad, want je ondergraaft een politiek consumistisch model.

Wewillivestorm | Foto: Alexis Destoop